

TWENTY-FIFTH SUNDAY AFTER PENTECOST
THIRTEENTH SUNDAY OF LUKE

Icon of the Holy Apostle Saint Andrew -- November 30th

November 26, 2017

TWENTY-FIFTH SUNDAY AFTER PENTECOST

OUR VENERABLE FATHER ALIPIUS THE STYLITE OF ADRIANOPOLIS;

DEDICATION OF THE CHURCH OF THE GREAT MARTYR GEORGE, IN KIEV, BEFORE THE GATES OF ST. SOPHIA

TONE 8

SCHEDULE OF SERVICES FOR NOVEMBER 27 – DECEMBER 3

SATURDAY, DECEMBER 2

6:00 PM – Great Vespers (satisfies Sunday obligation)

SUNDAY, DECEMBER 3 – TWENTY-SIXTH SUNDAY AFTER PENTECOST; THE HOLY PROPHET ZEPHANIAH

9:30 AM – Divine Liturgy For All Parishioners

Mark Your Calendars

On December 17 St. Nicholas will visit our parish. Please come and greet him and enjoy the Christmas bake-sale and bazaar.

“The devil is no fool. He can get people feeling about heaven the way they ought to feel about hell. He can make them fear the means of grace the way they do not fear sin. And he does so, not by light but by obscurity, not by realities but by shadows; not by clarity and substance, but by dreams and the creatures of psychosis. And men are so poor in intellect that a few cold chills down their spine will be enough to keep them from ever finding out the truth about anything.”

— Thomas Merton
(*The Seven Storey Mountain*)

.....

The second collection on December 10 will be for “Andrew’s Pence” for missionary activity in our Ukrainian Catholic Church. Bishop Benedict reminds us of this opportunity to share our abundance with those in great need in our Church.

.....

“Human beings are born with different capacities. If they are free, they are not equal. And if they are equal, they are not free.”

—Alexander Solzhenitsyn

TEN WAYS TO LOVE

1. Listen without interrupting.

Proverbs 18:13 – *To answer before listening, that is folly and shame.*

2. Speak without accusing.

James 1:19 – *My dear brothers and sisters, take note of this: Everyone should be quick to listen, slow to speak and slow to become angry.*

3. Give without sparing.

Proverbs 21:26 – *All day long he craves for more, but the righteous give without sparing.*

4. Pray without ceasing.

Colossians 1:9 – *For this reason, since the day we heard about you, we have not stopped praying for you. We continually ask God to fill you with the knowledge of his will through all the wisdom and understanding that the Spirit gives.*

5. Answer without arguing.

Proverbs 17:1 – *Better a dry crust with peace and quiet than a house full of feasting, with strife.*

6. Share without pretending.

Ephesians 4:15 – *Instead, speaking the truth in love, we will grow to become in every respect the mature body of him who is the head, that is, Christ.*

7. Enjoy without complaint.

Philippians 2:14 – *Do everything without grumbling or arguing*

8. Trust without wavering.

Corinthians 13:7 – *Love always protects, always trusts, always hopes, always perseveres.*

9. Forgive without punishing.

Colossians 3:13 – *Bear with each other and forgive one another if any of you has a grievance against someone. Forgive as the Lord forgave you.*

10. Promise without forgetting.

Proverbs 13:12 – *Hope deferred makes the heart sick, but a longing fulfilled is a tree of life.*

Оздоровлення кривої

Лука 13, 10 – 17

Щороку перед Різдом ми читаємо Євангеліє про криву жінку. Ця розповідь запрошує нас чекати від Ісуса звільнення і оздоровлення. Він – наш Спаситель. Чи чекаємо ми на Нього?

Образ кривої жінки дуже промовистий стосовно кожного з нас, стосовно нашої Церкви, а також нашої країни, Лівану, що з усіх сил намагається підвестися. А піднесення нашої країни починається з кожного з нас. Просімо Святого Духа, щоб дав зрозуміти нам, у чому полягає наша хвороба і як Ісус виліковує нас від неї.

Ми скорчені, коли замикаємося в собі. Існує багато причин цього. Деякі з них зовнішні, і вони не залежать від нас. Це проблеми зі здоров'ям, роботою, а особливо – з клопотами, пов'язаними з тими, кого любимо і ким опікуємося. Ці причини реальні, але від них ми не замикаємося в собі, якщо погоджуємося пережити їх з Ісусом. Наш Спаситель прийшов понести ці труднощі на власному тілі, нести їх разом з нами. Тому з Ним ми можемо підвестися, випростатися, воскреснути вже тепер, ходити прямо і впевнено, за підтримки Його сили, і посеред усього, що пригнічує нас, зберігати Божий мир та приносити Божу радість. То чому ж ми так зрідка є миротворцями, чому не випромінюємо радість?

Бо існують інші причини – внутрішні. Власне в Євангелії сказано, що жінка була скорчена, бо її «тримав дух у недузі» (Лк. 13, 11). Цей дух є і в нас у різних формах. Важливо це усвідомлювати і розкривати його підступи, не бути його співучасниками. Наша співучасть полягає у звичайному самолюбстві, коли ми вгоджуємо собі, постійно займаємося собою. Наша відвічна схильність шукати себе стає викривленням. Коли дивимся тільки собі під ноги, то важко бачити інших, а це важче – зробити їм крок назустріч.

Це спотворює нас як образ Бога, і саме тому Він приходить, як ми співаємо перед Різдом, «щоб воскресити упалий колись образ». То як же нам одужати? В Євангелії сказано, що Ісус спочатку покликав жінку, потім поклав на неї руки. Він, як завжди, виконує свою місію, завдяки якій Отець посилає нам своє Слово і свого Святого Духа. Так, Ісус кличе нас. «Меч духовний, тобто Слово Боже» (Еф. 6, 17), про яке говорить апостол Павло наприкінці свого послання, прочитаного сьогодні, – це Його головна зброя.

Але не обмежуймося бездіяльними постановами стосовно застосування цієї зброї в нашому житті. Щоб Слово Боже було нашою силою, мусимо пізнавати Його, читати, роздумувати над ним. Кожен з нас повинен мати вдома принаймні Євангеліє і Псалтир. Шукаймо – і знайдемо. Якщо кожного дня до нас промовить бодай один вірш, значить, він долинув до нас, до нашого ества, до нашого життя. Ми можемо пригадувати ці слова впродовж цілого дня. Коли наше серце пригадує їх, воно пробудиться до любови Отця і випростується. Слово Боже стає нашою силою. Наша безнастанна молитва, підтримувана цією силою, зробить з нас людей, які стоять просто, живуть для Бога і для інших.

Ісус поклав руки на хвору жінку. Цей жест нам добре відомий, адже від початку існування Церкви саме через нього можна отримати Святого Духа. Це жест епikleзи, в якій Отець зсилає нам свою силу, як це відбудеться і на сьогоднішній Божественній літургії. Руки Ісуса є знаком Божої сили. Ісус воскрес саме силою Святого Духа, і саме завдяки цій силі ми можемо постійно випростовуватися.

Мусимо бажати приходу нашого Спасителя, очікувати Його. Він приходить до нас, біжимо до Нього, як біг Предтеча. Чекати на Ісуса – означає не просто час до часу пригадувати, що одного разу Ісус прийшов на землю і має прийти вдруге. Ні, для того, щоб наше очікування було ліком від наших викривлень, від нашого паралічу, треба вийти за межі власного «я» у глибині свого серця і звернути свій погляд до Ісуса. Звичайно, і на щастя, ми нічого при цьому не відчуваємо, адже наше серце чекає Його у вірі, насторожене, але не стривожене, впевнене у Його Слові. Ісус любить нас і завжди перший шукає нас. Він приходить до нас. Таке свідоме очікування називається сподіванням; саме воно допомагає нам випростатися, бути сильними завдяки силі Святого Духа.

То ж просімо у тієї, що чекала на Спасителя, як жодна інша людина ніколи не чекатиме, – в Його Матері, – щоб і ми перебували у смиренні, в убогості серця, в мирній мовчанці, у вірі, з твердим сподіванням, яким Святий Дух наповнює наші серця.

Жан Корбон, Це називається світанком,
Львів, Свічадо 2007

ЛІТУРГІЄЮ КРОК ЗА КРОКОМ: Чин приготування Дарів, або ПРОСКОМИДІЯ

Проскомидія є тією частиною Літургії, що приготує нас до Святої Жертви. Саме слово «проскомидія» перекладається як «приношення». У Старому Завіті не годилося з'являтися перед Богом з порожніми руками. Він обдаровує людину різними дарами, тому людина, приходячи перед лице Боже, приносила дари своєї праці: хліби, вино, єлей, ладан, борошно тощо. Священики вибирали кращі з дарів, у молитвах готували все до богослужіння, згадуючи жертводавців. Усе, що залишалося, використовували у церкві, для утримання священиків, сиріт, вдів та різного роду потребуючих. З роками люди все менше і менше приносили дарів, тому Церква постановила приносити хліб і вино, а сам хліб називається «просфорою» — приносом, тим, що принесли.

Проскомидія відображає Рождество Христове, земну смерть його за наші гріхи задля нашого відкуплення. Тому в проскомидії є частини, пов'язані зі старозавітними пророцтвами про втілення і смерть Спасителя людства та їх новозавітним здійсненням.

Святий Герман нас навчає, що приготування хліба має своє значення у Проскомидії: воно пригадує нам зачаття і народження Ісуса Христа. Він це пояснює в такий спосіб: сам стіл-проскомидійник, на якому звершується Проскомидія, пригадує нам Вифлеєм; просфора (жертвенний квашений хліб невеликого розміру) — зображає вагітну Діву Марію, а сам агнець (чотирикутний шматок хліба), якого вирізають і виймають із просфори, — тіло Христове, самого Христа, про якого св. Іван Хреститель говорив: «Це Агнець Божий, який гріхи світу забирає» (Йо. 1,29); коли ж священик бере копії (копіє — це ніж, що нагадує спис) і вірізає його у просфору, цим пригадує зачаття, а виймаючи агнца — народження Спасителя; сам священик символізує Духа Святого, який отінив Пресвяту Діву; диякон же, що є присутній і тримає пальцями ора́р, — Архангела Гавриїла.

Надалі розглянемо детальніше кожний крок Проскомидії.

У часі Проскомидії священик бере просфору в ліву руку, а копії — в праву, хрестовидно знаменуючи просфору зверху, тричі мовивши: «На спомин Господа і Бога Спаса нашого Ісуса Христа». Цими словами об'являє, що хліб цей просфорний призначений у жертву Господеві, та пригадує нам терпіння і смерть нашого Спасителя. Після цього пресвітер вірізає копієм просфору з чотирьох сторін, близько від печаті, що є на просфорі зверху. Саме це пригадує нам страсті Христові, священик при цьому відчитує слова Ісаї (53;7-8): «Немов ягня на заклання, ведено його. І як агнець непорочний перед тим, що стриже його, безголосний, так і він не відкриває уст своїх. У смиренні його суд над ним відбувся. А про рід його хто оповість?» Тоді виймає з просфори агнець, чотири сторони якого символізують чотири сторони світу, які освятило Слово, що тілом стало. Сам агнець, подібно, як в Старому Завіті, являє собою агнца пасхального, якого ізраїльтяни з волі Божої закололи і їли на згадку про визволення від ярма і загибелі єгипетської. Христос є нашим Агнцем, що визволяє нас від гріха і загибелі, яку гріх несе з собою.

На дискосі (дискос — це літургічна тарілочка з ніжкою) священик ставить Агнец навзнак, де крає його хрестовидно (але не до кінця) зі словами: «Жертвується Агнець Божий, що бере гріхи світу, за життя світу і спасіння». Після того перевертає і проколює його з словами: «Один з воїнів списом бік його проколов, і зараз витекла кров і вода. І той, хто бачив, засвідчив, і правдиве свідчення його», що супроводяться діями: священик вливає до чаші вино і трішки води. Ці дії пригадують подію під хрестом, описану в Євангелії від Йоана (19,34). Залишки просфори називають «антидотом», тобто «хлібом замість дарів». Його роздроблюють після звершення Божественної Літургії і

роздають, зокрема тим, які не приступали до Пресвятої Євхаристії.

Опісля, ієрей бере в руку другу просфору і мовить: «На честь і пам'ять преблагословенної Владичиці нашої Богородиці і Приснодіви Марії; її молитвами прийми, Господи, жертву цю в пренебесний твій Жертовник». Церква свято вірить у силу молитви Матері до милосердного Владики — Ісуса Христа. Така молитва має величезні силу і вагу. Вийнявши з просфори частицю, священник кладе її праворуч агнця, мовлячи: «Стала цариця праворуч тебе, в ризи позолочені одягнена, прикрашена». Цими словами Церква віддає шану і нагадує нам, що Пресвята Богородиця перебуває близько Христа у славі і завжди молить Його за нас, будучи нашою Заступницею в небі.

Тоді священнослужитель бере третю просфору і виймає з неї частиці на честь святих, пророків, апостолів, мучеників. Далі бере й з четвертої просфори виймає частиці для поминання ієрархії церкви, всіх живих. Тоді бере п'яту просфору, з якої виставляє на дискос частиці за жертводавців і померлих, по цім за всіх присутніх у храмі і за себе. Так п'ять просфор нагадують нам чудо нагодування п'ятьма хлібами п'ять тисяч народу (Йо. 6,1-15).

Відтак, обкаджуючи приготоване, ієрей проказує молитву: «Кадило Тобі приносимо, Христе Боже наш, як приємний запах духовний; Ти ж прийми його в пренебесний Свій жертовник і пошли нам благодать пресвятого Твого Духа». Цей пахучий дим фіміаму пригадує нам дві події: прихід трьох волхвів зі Сходу, що принесли ладан Христові як Богу (на це, між іншим, вказує і молитва) — народження Господа, і прихід Мироносиць до гробу, щоб намастити тіло Христове пахощами — смерть Ісусову.

Далі обкаджує хрестовидну зізду і кладе на дискос зверху Дарів зі словами: «І прийшла зоря, і стала над тим місцем, де було Дитя». Звізда пригадує нам євангельську подію, яку описав євангеліст Матей (2,9).

Відтак священник обкаджує покрівці і покриває одним святий хліб з дискосом,

а іншим — чашу, а третім, що зветься «воздухом», покриває два перші, звертаючись до Бога з молитвою: «Покрий нас покровом крил Твоїх, прожени від нас усякого ворога і супостата...». Ці покрівці мають певну містичну символіку й пригадують нам пелени Ісуса в яслах, а з іншого боку — плащаницю Христову, що обвивала його тіло в гробі. І завершується Проскомидія молитвою з кадженням: «Боже, Боже наш, Ти, що послав небесний Хліб...», — що підбиває підсумок і складає подяку за всі ласки.

Сам дискос з дарами символізує цілу Церкву, що зібрана навколо Христа з Богородицею, всіма святими, живими і всіма померлими та вказує на те, що саме Ісус поєднує в собі непоєднуване. Він поєднав два світи: матеріальний (нас, що є живими) і безтілесний (спільноту всіх ангелів і святих, а також всіх померлих, що вже перейшли межу життя і перебувають у вічності). Цим Христос поєднує в собі цілу Церкву, яка є його містичним тілом.

Сама Проскомидія починається хвилин за 15 до години, зазначеної в графіку відправ богослужінь. Тому варто прийти до храму трохи швидше, щоб заспокоїти свої думки, зібрати весь свій дух і піднести до Господа, а також укласти подумки наміри на цю Літургію, тому що одну частицю на Проскомидії приносять за всіх потребуючих, тобто за нас. Складаючи намір Христові, ми приносимо йому цю частичку як наш дар, а він її освячує в Літургії, жертвуючись нам вже своїм тілом, яке споживаємо.

Пам'ятаймо, що Христос має до нас таку велику любов, що завжди бажає бути з нами, всередині нас, даючи себе спожити. Тож треба заздалегідь приготуватись до цього, щоб гідно прийняти його до свого серця, відповівши йому любов'ю на його любов.

Далі буде...

За матеріалами Українського католицького часопису “*МІСІОНАР*”

Why the Prosperity Gospel Is Bankrupt

Trent Horn November 19, 2017

Prosperity theology teaches that God always rewards faithful believers with riches and happiness. Joel Osteen, the foremost preacher of this “health and wealth gospel,” told Time magazine, “I preach that anybody can improve their lives. I think God wants us to be prosperous. I think he wants us to be happy.” He also writes in his book *Your Best Life Now*, “Be a giver, rather than a taker. . . . If you are generous to people in their time of need, God will make sure that other people are generous to you in your time of need.”

He has found a lot of takers for this idea. According to a 2006 survey, one-third of Christians believe that “if you give your money to God, God will bless you with more money.”

But this attitude turns prayer and good works into tools that try to manipulate God into bestowing blessings upon us. How can we respond to this false gospel? Let’s look at two questions that completely unravel the extravagant promises of prosperity gospel preachers.

Why aren’t more Christians rich?

The ultimate argument against prosperity preachers is impoverished Christians. Why doesn’t every sincere believer have “plenty of money” or his “best life now?” Rather than face the obvious truth that God doesn’t always bless us with material goods even if we strive to do his will, prosperity teachers end up blaming the individual for his poverty.

Bruce Wilkinson, the author of a bestselling book (*The Prayer of Jabez*) that advocates prosperity theology, says, “You do not have because you do not ask, said James (James 4:2). Even though there is no limit to God’s goodness, if you didn’t ask him for a blessing yesterday, you didn’t get all that you were supposed to have.”

Somehow I doubt that the reason Christians in sub-Saharan Africa go hungry is because they simply failed to ask God to bless them. This facile answer to the problem of evil reminds me of Zophar’s argument that Job suffered because of his wickedness. Job said in reply, “Your platitudes are as valuable as ashes. Your defense is as fragile as a clay pot” (Job 13:12, NLT).

Wilkinson also leaves out the next verse where James says, “You ask and do not receive, because you ask wrongly, to spend it on your passions.” If we pray with selfish motives, or even for a good

thing that contradicts God’s will, then we might not receive it. God knows what we need before we even ask him (Matt. 6:8), so he will not fail to care for us even if we don’t explicitly ask for a certain blessing. Rather than preach a gospel of prosperity, James exhorted believers, “Be wretched and mourn and weep. Let your laughter be turned to mourning and your joy to dejection. Humble yourselves before the Lord and he will exalt you” (4:9-10).

Prosperity preachers have all kinds of excuses for why apparently faithful Christians aren’t wealthy. “Maybe they aren’t as faithful as they seem” they might say. Or, “Maybe God has health and wealth waiting for them right around the corner.” They might appeal to the example of Job, who the Bible says was blameless and upright (1:1) even though he endured tremendous suffering. Prosperity preachers point out that at the end of his life Job received back twice as many possessions as he lost and got a new family as well (42:10), so suffering Christians may simply have to “bide their time.”

But there is one counterexample that cuts right through these excuses: our Lord Jesus Christ.

Why wasn’t Jesus rich?

Since he was God incarnate, we know that Jesus was without sin (Heb. 4:15) and he always did the Father’s will (John 5:19). Wouldn’t the Father have rewarded such faithfulness with abundant wealth? The fact that Jesus was not among the wealthy during his earthly ministry strikes a deathblow to the promises of prosperity preachers.

In the ancient world, there was no comfortable middle class, just relative poverty and luxurious wealth. Jesus was not destitute or a beggar, but he was also not wealthy. The Bible says Jesus became poor (2 Cor. 8:9), taking the form of a slave (Phil. 2:7) and had nowhere to rest his head (Luke 9:58).

Biblical arguments that Jesus was actually rich are not persuasive. For example, Thomas Anderson, the senior pastor of the Living Word Bible Church in Mesa, Arizona, tries to make that case by pointing out that the Roman soldiers cast lots for Jesus’ tunic and that he had a money bag for his disciples to watch. But any set of clothes would have been valuable in the ancient world, so it makes sense the soldiers would have wanted Jesus’ clothes. And any sum of money the disciples kept in a bag would pale in comparison to the amount stored in a treasure room that would have made someone rich.

Besides, if Jesus were rich he would have been given a dignified execution and not have been crucified among the lower classes.

Jesus' constant admonishments of "the rich" also make it implausible that he belonged to that social class. As David Fiensy observes:

In the eyes of the elite, Jesus would still have been poor. Compared to their luxurious lifestyle, he must have lived very simply and humbly. The socioeconomic distance between Jesus and the elite classes—even if he did come from a comfortable family—was enormous.

The poor can be rich

When prosperity preachers claim that God blesses the faithful with money, they resurrect the attitudes of Jews in Jesus' time who believed wealth signified a person's favor (or lack of favor) with God. But Jesus said God "sends rain on the just and on the unjust" (Matt. 5:45) and that the eighteen men who died when the tower of Siloam fell on them were not worse than the other inhabitants of Jerusalem (Luke 13:4).

Who will be blessed with wealth or called to endure poverty? That is not decided simply by the use of a special prayer or commitment to tithe. Rather, it is decided by the sovereign will of God that providentially orders our freely chosen acts according to his divine plan.

Sometimes people are poor because they have made foolish financial decisions that brought them ruin. But other people are poor because of circumstances beyond their control, such as illness, economic downturns, or natural disasters. Being impoverished does not mean a person failed to do something to secure a blessing of prosperity. God has a special concern for the poor (Psalm 34:6), and believers have a special obligation to help the poor (Luke 14:14, 1 John 3:17). James says, "Has not God chosen those who are poor in the world to be rich in faith and heirs of the kingdom which he has promised to those who love him?" (2:5).

Instead of praying for success or comfort, let's pray for God's will to be done in our lives and for the strength to follow Christ in whatever circumstances he presents us. St. Paul put it well: "I have learned, in whatever state I am, to be content. I know how to be abased, and I know how to abound; in any and all circumstances I have learned the secret of facing plenty and hunger, abundance and want. I can do all things in him who strengthens me" (Phil. 4:12-13)

Mission Days Prayer

O Lord, God, shine forth the light of Your Holy Gospel, so that the Christian faith might spread through us, the baptized, as children of the Light. Let us be witnesses to Your Living Presence in our lives and in our parish community, O Lord, hear us and have mercy. The Holy Spirit provides everything: He sends the prophets, leads priests to perfection, teaches wisdom to the uneducated, makes theologians of fishermen, and unites the entire Christian community, O Comforter, Consubstantial with the Father and Son, glory be to You!

**Українська Греко-Католицька Церква
Святого Йоана Хрестителя
St. John the Baptizer
Ukrainian Greco-Catholic Church**

4400 Palm Avenue
La Mesa, CA 91941
Parish Office: (619) 697-5085

Website: stjohnthebaptizer.org

Pastor: Fr. James Bankston
frjames@mac.com
Fr. James' cell phone: (619) 905-5278

Hallowed Be Thy Name

How merciful the Lord is to us, how kind and richly compassionate! He wished us to repeat this prayer in God's sight, to call the Lord our Father and, as Christ is God's Son, be called in turn sons of God! None of us would ever have dared to utter this name unless He Himself had allowed us to pray in this way. And therefore, dear friends, we should bear in mind and realize that when we call God our Father we ought also to act like sons and daughters. If we are pleased to call him Father, let him in turn be pleased to call us sons and daughters.

We should live like the temples of God we are, so that it can be seen that God lives in us. No act of ours should be unworthy of the spirit. Now that we have begun to live in heaven and in spirit, all our thoughts and actions should be heavenly and spiritual; for, as the Lord God himself has said: Those who honor me I will honor, and those who despise me shall be de-

spised. And the blessed Apostle wrote in his letter: You are not your own; you were bought with a great price. So glorify and bear God in your body.

We go on to say, May your name be hallowed. It is not that we think to make God holy by our prayers; rather we are asking God that His name may be made holy in us. Indeed, how could God be made holy, He who is the source of holiness? Still, because He Himself said: Be holy, for I am holy, we pray and beseech Him that we who have been hallowed in baptism may persevere in what we have begun. And we pray for this every day, for we have need of daily sanctification; sinning every day, we cleanse our faults again and again by constant sanctification.

St. Cyprian of Carthage

Visit www.ecpubs.com for more publications.